Ч. 155. Четвер 12 (25) липня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостнах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Виходи соймових послів. — Македоньский комітет. — Вибори у Франциї. — З полудневої Африки. — Справа хіньска).

В істрийскім соймі прийшло онногди до виходу словіньских послів. В часї ґенеральної дискусиї над будовою краєвого шпиталю для божевільних закинув італїяньский посол Марані Словінцям, що они раді би справу убити в комісиї. Словінцї запротестували против того. Маршалок Паєр хотячи промовити віддав провід нарад заступникови маршалка Ґреґорчіцеви, але той замість обняти провід вийшов із салї. Тодї словіньский посол Бербич поставив внесенє, аби справу відослати до комісиї скарбової з порученєм, щоби тая ще сеї сесиї виготовила справозданє. Італїяньска більшість внесенє відкинула і тодї Словінцї вийшли із сойму.

Таке саме лучило ся вчера в стирийскім соймі. Там вийшли нїмецкі посли консервативні. Именно в часї розправи над буджетом, поставив консервативний посол Ваґнер внесенє на підвисшенє податку заробкового промисловців, а задержанє 44% дотеперішного податку ґрунтового. Розвинула ся оживлена дискусия, в котрій консерватисти заявили, що рішучо обстають при внесеню Ваґнера. В голосованю внесенє то відкинено. Консерватисти внесли відтак о именне голосованє над внесенєм Штірґка, котрий жадав задержаня дотеперішного податку заробкового. Коли відтак розпочало ся поіменне голосованє, консерватисти вийшли з салї і здекомплетували засїданє.

Тайний виділ македоньского комітету скликує до Средця (Софії) велике віче. Запросини одержали: по 30 македоньских еміґрантів з Варни, Бурґасу, Рущука, Філїпополя, Шумлї, Сливницї і Старої Загори; по 10 осіб з всіх инших міст, по дві з кождого села, всї Македонцї в Средци і їх приятелї. Віче має на цїли наперти на правительство, аби випустило з вязницї Сарафова і єго товаришів, против котрих акт обжалованя вже готовий. Говорять, що почин до того руху дали радославісти, котрі надїють ся в той спосіб повалити теперішний кабінет.

У Франциї відбули ся в недїлю вибори до ґенеральних рад, котрі суть найлїпшою мірою полїтичного успособленя мас в даній хвили і пробою, як би в такій хвили випали вибори до парляменту. Доси звістних є 1444 результатів виборів а з 10 округів нема вістий. Вибрано 556 републиканців, 477 радикалів і радикальних социялїстів, 33 социялїстів, 54 уміркованих, 29 националїстів і 209 консервативних. В 87 случаях буде переведений тіснійший вибір. — В Рубе з нагоди виборів прийшло до розрухів. Товпа маніфестантів вибила шиби в виставових вікнах многих склепів і зрабовано один склеп кави. Кількох поліцийних аґентів ранено. Арештовано богато осіб.

З Блюмфонтену доносять до „Таймс", що полонені члени правительства Оранії були найзавзятїйшими приклонниками партиї війни, отже тепер надїють ся, що між ораньскими Бурами возьме верх партия мира. Забранє членів ораньского правительства, і факт, що більша часть правительствених документів впала в руки Анґлїйців, мали на Бурах зробити дуже сильне враженє. З усїх сторон підносять ся голоси з жаданєм остаточного привернення мира. — З автентичної сторони вияснюють, що перед війною Оранїя мала 75.000 білих мешканців; з того числа 35.000 знаходить ся в ріжних таборах, 10.000 полонено, 17.000 жиє в містах під анґлїйским зарядом, а 13.000 жиє на воли в своїх фармах. — Яко злий знак для Бурів уважають анґлїйскі дневники факт, що Бота видав проклямацию, котрою покликує до военної служби всїх хлопців, почавши від 14-ого року житя. Кіченер доносить з Преториї, що від 15-ого с. м. убито 43 Бурів, ранено 23, полонено 190, а піддало ся 126. Окрім того забрали Анґлїйцї богато набоїв, возів, коний і провіянту. Френч жене ворога в Капляндї на північ.

З Пекіну доносять, що переговори в справі російского проєкту що до підвисшеня морскої цлової тарифи ще не скінчили ся. Именно Анґлїя противить ся тій тарифі, коли не будуть пороблені торговельні пільги передвиджені в арт. 11 протоколу. Онногди відбувала ся нарада послів, на котрій обговорювано сю справу і всї посли згодили ся на російске внесенє, окрім анґлїйского. Рівночасно ухвалили посли передложений Хінами плян сплати індемнізациї, після котрого покритє індемнізацийної суми має скінчити ся в 1940 році. Плян сей наложить на Хіну великий фінансовий тягар. Державний довг буде обтяжений річною виплатою 42 міл. таелів, коли давнїйший плян, на котрий згодили ся давні посли, був для Хіни користнїйший, бо тягар річних виплат зменшав ся постепенно що року, а виплата кінчила ся цїлком в році 1950. Хіньске правительство готово до всяких жертв, аби тілько десять лїт прискорити речинець сплати довгу. — Посли затвердили представ-

5)

РОМАН ТРУБАДУРА.

(З польского — Теодора Єске-Хоїньского).

(Дальше.)

Ґраф посадив трубадура при столї панів поміж собою а ґрафинею.

Вечеру розпочато від чаш.

І вино ґрафа обігало по жилах полуміниою, але мимо того не розвязало язиків ґрафинї і трубадура. Сидїли побіч себе мовчки, несвої, посоловілї, немов би нераді собі. Дивний страх, певний сьвідок родячої ся любови, розгородив їх, замкнув їм уста. Від часу до часу споглядали на себе з під чола, червенїючи, коли їх погляди стрічали ся.

— Я утомлений далекою дорогою. Нинї був горячий день, як в липни — відповідав трубадур, коли ґраф чудував ся єго дивному поведеню.

— Вже від рана докучав менї біль голови — оправдувала ся ґрафиня.

Дармо велів ґраф подавати нові чарки. При столї панів не поправив ся настрій.

Отже знетерпеливлений, крикнув:

— Гей, ви малпи, дурисьвіти, підлї музиканти! Забавте нас ви, коли ваш пан стратив мову.

Тепер відозвав ся трубадур:

— Принесіть трубу і бубон! Лицарскому панови засьпіваємо лицарску пісню. Для таких вояків, як пан Раймон з Руссілїону, творить стихи лиш пан Бертрам з Борн. Засьпіваю сам при вашім вторі.

Сонце вже зайшло, а місяця ще не було на небі. Тїнь вечера оповила замок, дерева, людий.

— Подайте сьвітло — приказав ґраф.

Служба запалила смолоскипи, лучива; на столї панів уставила воскові сьвічки.

— Не щадіть труби і бубна! — приказав трубадур своїм жонґлєрам. — То для вояків наймилїйші звуки.

Не щадили.

Товстий Венедикт гримнув в бубен так, що аж налякані пси почали вити в будах; худий Іван викинув з труби таку крикливу ноту, аж коні заіржали в стайнях.

А трубадур скочив на столець, обернув ся лицем до ґрафинї і сьпівав:

„Мене тїшить солодкий подих весни, болонє повне цьвітистої краси; мене тїшить гамірне щебетанє птиць, оживляюче ваші лїси; але чую більшу радість, коли шатра і палатки покриють довкола простори лук, і коли уоружені хмари лицарства пливуть, як рвучі струї вод, і спішать на кровавий бій в сьвіт.

Бубон гудів, з труби вилїтали крикливі тони, яркі, але чистий, дзвінкий, сильний голос трубадура володів над бубном і трубою, лунаючи як боєвий клич.

Горячий румянець виступив на лиця сьпівака, єго очи заблисли огнем одушевленя, права рука піднесла ся як у лицаря, взиваючого до борби.

Гарний буз з тим румянцем, з тим одушевленєм, з піднятою правицею — красотою одушевленого вожда, котрий стоїть перед своїми рядами і вказує їм ворога.

З головою опертою на долони, з очима напів прижмуреними, вдивлювала ся ґрафиня в Вільгельма. Аж тепер бачила трубадура і зрозуміла, длячого жіночі серця, бажаючі горячої, незвичайної любови, кидають ся в обійми творців пісень.

А трубадур дальше сьпівав:

„Тодї цїлий розкошию горю, коли бачу, як перед оружиєм хоробрих утїкають налякані товпи, коли тї утїкають, а там тї гонять, і чую подвійне щастє, коли мури, що хоронять замок, падуть повалені дужою рукою наступаючих."

Ґраф, котрий усьміхав ся зразу згідно, коли трубадур сьпівав о солодкім подисї весни, о болонях повних цьвітистої краси, і о гамірнім щебетаню птиць, слухав тепер з повною увагою, покручуючи вуса з вдоволенєм. Єго лицарі, вояки і чури сидїли так тихо, як в лїсі на становиску, вдивившись з німим одушевленєм в Вільгельма. Один лиш ловчий споглядав на него зпід чола косим оком.

лений послами Анґлії, Німеччини, Франциї і Америки рапорт о управильненю ріки під Шангаєм з двома малими поправками, внесеними російским послом. Сей рапорт принято з загальним признанєм.

Новинки.

Львів дня 24 го липня 1901.

— Загальні збори товариства „Руска Бурса в Новім Санчи“ відбудуть ся дня 30-го с. м. о 10-ій годині рано у власнім забудованю „Рускої Бурси“ з слідуючим порядком дневним: 1) Вступне слово дотеперішного предсїдателя. 2) Вибір предсїдателя на час зборів, котрий покличе двох секретарів. 3) Справозданє з дїяльности Видїлу, представить секретар. 4) Справозданє скарбника. 5) Внесок комісиї контролюючої що-до удїленя абсолюториї уступаючому видїлови. 6) Вибір предсїдателя, 8 членів видїлу і 2 заступників на слїдуючий рік адмінїстрацийний. 7) Вибір комісиї контролюючої з двох членів на слїдуючий рік адмінїстрацийний. 8) Внески уступаючого видїлу і членів товариства.

— Іспит зрілости в гімназиї в Бережанах здали: Хінкес Менулем, Глоговский Тадей, Гросман Касріель Герш, Ґжендзєльский Евген, Гоповский Витовт (з відзн.), Кочій Лев, Ковальчевский Казимір, Майблюм Жигмонт, Райтер Едвард, Руп Теодор (з відзн.), Шнайдер Віктор, Трайпер Маркус, Верхлер Вільгельм, Застирець Микола, Геславский Альойс (екст.), Сакалюк Йосиф (екст.) Два ученики одержали поправку, а двох репробовано на рік.

— Зі статистики Дрогобича і Самбора. Після сегорічного спису населеня, в Дрогобичи живе 19.432 души населеня; з того мужчин 9.210, а женщин 10.222. Після віроісповіданя є: руско-кат. 5.675, рим.-кат. 5.005, жидів 8.683, вірм-ориєнт. 49, еванг. 17. Після товариского язика є: Русинів 5.454, Поляків 7.205, Нїмців 6.706, Чехів 8. Читає і пише 9.551 осіб, лише читає 185, не знає нї читати нї писати 9.696. — В Самборі є: 17.039 душ населеня; з того 9.806 мужчин, а 8.233 женщин. Руско-кат. віроісповіданя є 3218, рим.-кат 8.882, жидів 4.900, еванг. 35. Русинів є 2.203, Поляків 13.540, Нїмців 1.274. Читати і писати уміє 9.097 осіб, лише читати 854, анальфабетів є 7.091.

— Пригоди на зелїзницях. Зі Станїславова доносять, що межи стациями Дерсиївка а Теребовля наїхав вчера рано поїзд на якийсь селяньский віз, при чім одна жінка згинула на місци, а візник і друга жінка з дитиною лиш покалїчили ся. — Більше щастя мала якась дївчина, що в Рабі на Угорщинї сама хотїла відобрати собі житє. Коли дня 22-го с. м. надходив поїзд з Відня, дївчина кинула ся під колеса так борзо, що машинїст не міг вже здержати поїзду. Коли поїзд переїхав, дївчина встала сама не покалїчивши ся анї трошки і пішла. Лиш одїж на нїй була трохи подерта.

— Небезпечного злодія удало ся вчера зловити дозорцеви каменицї при ул. Коперника, ч. 22. Злодій той іменем Кароль Баер, порав ся в помешканю інжиніра п. Бартманьского в часї его неприсутности у Львові і вже мав виносити клунок з річами, коли дозорець его прихопив. Баер зізнав до протоколу, що его намовив до сеї крадежі Іван Славік господар з Фалькенберґа. Оба закрали ся були оногди до того помешканя і тамтой забрав велькі річи в котрих вийхав, а Баер мав вчера забрати ті, що ще лишили ся. Шкода якої наробили ті злодії, доходить до 500 К.

— Малолїтні злочинцї. Суд в Фрайбурзї засудив оногди двох гімназияльних учеників, котрі підпалили будинок гімназияльний в надії, що в той спосіб будуть мати довші вакациї, одного на два, а другого на один рік тяжкої вязницї.

— Зі страху перед скаженою бурею, яка недавно лютила ся в селї Малкаїно, в казаньскій губернїї, збожеволїв один селянин, а відтак підрізав собі ножем горло.

— Катастрофа на мори. З Нового Йорку доносять: Утонули дві дочки звістного міліонера Кальбурна в часї прогулки по мори. Їх корабель „Венеция“ розбив ся і потягнув за собою в глубину всїх, котрі були на покладї.

— 107-лїтний старець, маршалок турецкий Гассан Ріфат паша, помер в Константинополи. Був він вітцем маршалка Фуада паши. Коли прибув до Константинополя, панував тодї ще султан Селим III.

— Самоубийство. В приступі наглого божевільства відобрав собі вчера житє в Будапештї звістний тамошний адвокат др. Михайло Фодор.

— Кровава драма. З Льондона доносять: Австрийский підданий, якийсь Франц Клятовский застрілив свою жену, двоє дїтий, вкінци сам себе. Причина незвістна. Клятовский був столярем і добре ему материяльно поводило ся.

— 1216 лїт вязницї одержав касиер банку в місцевости Брешія в Італії за крадїжи, яких він допускав ся в банковій касї. Італїйский кодекс карає за кожду дефравдацию в публичній институциї 8-ома роками вязницї, а що пан касиер за 15 лїт свого урядованя крав 152 разів, то засуджено его на 1216 лїт вязницї. Кара остала однак на папері, а пан касиер поїхав собі до Америки.

— Урвитель яких мало. Дня 15 с. м. відбула ся в Тернополи карна розправа, в котрій найважнїйшу ролю відограв 12-лїтний сьвідок, скінчений урвитель, котрий вже тепер єсть напятнований на цїле житє. Справа була така. Олексї Якимишиному з Улашковець пропали в осени минувшого року, в часї коли всї були в церкві, 65 зр. із замкненої скринї. Злодія не викрито. В кілька місяців опісля син его Іван, 12-лїтний хлопець признав ся перед батьком, що то він украв гроші, але що до того намовила его Тереня Дрогомирецка, господиня, що мешкає о кілька хат дальше від Олекси. Дванайцять-лїтний урвитель розповів тепер дальше, що Дрогомирецка давала ему цукорків, кави і чаю та обіцяла єму, коли він виросте, купити телятко, а поки що дала ему ключ, котрий надавав ся до скринї, та намовила его до крадежі гроший, котрі опісля від него забрала. Так впало на Тереню Дрогомирецку, 36-лїтню господиню, матір 6 дїтий, маючу в громадї як найлїпшу славу, підозрінє до намови і участи в крадежи, і она ставала перед судом. Тимчасом підчас розправи показало ся, що 12-лїтний Іван, то урвитель яких мало. Сам батько зізнавав, що Іван викрадає часто яйця дома і міняє їх за тютюн і „шлючки“, а сьвідки зі сторони обжалованої казали, що Івана прихоплено вже кілька разів на тім, як в ночи лїз вікном до чужої хати, а один господар прихопив его навіть в хвили коли з другим таким самим товаришем втікали укравши єму 13 зр. В виду того трибунал увільнив обжаловану.

— Гадина у ваґонї. Минувшої недїлї по полудни, коли поїзд зелїзницї міскої їхав з Гітельдорфу до Відня, зробив ся в однім з ваґонів великий переполох. Один з пасажирів добачив, що під лавками у ваґонї, там, де єсть рура до огріваня ваґона зимою, щось зарушало ся. В тій же хвили висунула ся зпід лавки півтора метра довга їдовита гадина і поповзала ся поволи на середину ваґона. Люди у ваґонї іменно же жінки і дїти страшно перепудили ся і збили ся в один куток. Гадина лїзла просто до якогось пана а той наста-

---

А трубадур кінчив:

„Нічим утїхи пирів, вечері і всї бенкети та забави; нічого з розкошию тою не змірить ся, яку відчуваю, коли серед гамору борб почую іржанє коний і крик лицарів, накликуючих ся на бій кровавий; коли тут жене сьвіжа дружина, а там, серед политої кровію мурави часть борців вже поле вкрила і потерпіла смерть, повну слави“.

Буря оплесків винагородила співака. Що хто мав в руцї, тим бив о стіл, о лавку: чаркою, ножем, циновим тарелем. Всї очи блищали радостию; всї лиця горіли румянцем. Дїти Провансії любили музику, пісню — дїти вони одушевляли ся воєнним окликом.

Граф зірвав ся з крісла і підбіг до трубадура з щирозолотою чашею.

— Приймість від мене, що доси легковажив пісню і єї синів — говорив, подаючи Вільгельмови чашу — той малий дар. Нехай він вам пригадує нинїшний день і вашого приятеля Раймона з Русcілюну.

— А ти, Марґарідо — спитав, обертаючи ся до жени — не подякуєш нашому гостеви?

Дрожачою рукою, мовчки, відпяла ґрафиня китицю фіялків, що красила єї волосє.

Трубадур прикляк і приймив цьвіти з похиленою головою.

— Цьвіти і любов жіночих сердець то наймилїйша нагорода співаків — сказав голосом так тихим, що лиш ґрафиня его чула.

Смертельна блїдість покрила на хвилю єї лице, відтак облив єї горячий румянець, а грудь піднесла ся скоро і опала, немов би їй не стало віддиху.

І знов замітили ту німу гру лише дві пари очий: хитрі жонґлера і завистні ловчого.

— Хтож винайшов ту пречудну пісню? — питав ґраф, сїдаючи з гостем при столї.

— Творцем тої пісні єсть пан Бертрам з Борн, віцеґраф з Готфор — пояснив трубадур.

— Борн, Готфор? — пригадував собі ґраф, надумуючись. — Чи то не той молодець, що на своїм замку опирає ся королївским войскам?

— Той сам, ворог анґлїйского короля.

— Лицарска рука і хоробре серце. Лише такий міг винайти таку хорошу пісню. Коли би всї трубадури співали так, як пан Бертрам з Борн, то я сам пристав би до трубадурів. Алеж бо маєте голос! Ви збудилиб умерлого в гробі. Чи все самі співаєте?

— Мої пісні співають мої жонґлери. Они їздять від замку до замку, від села до села і співають кождому, хто їх хоче слухати. Я сам співаю лише для себе, або для тих, котрих люблю.

Трубадур поглянув незначно на ґрафиню. Сидїла, вдивившись перед себе в полумінь воскової сьвічки, неподвижна, мовчалива. Тиха задума злагодила сувору повагу єї хорошого лиця.

Вільгельм осоловілий в часї вечері, тепер оживив ся. Розігрів его тепер спів, розворушили оплески. Говорив богато. Оповідав о трубадурах Провансії, о дворі ґрафа Тулюзи, о своїх подорожах і лицарских виправах, а говорив голосом дзвінким, з живостию, з огнем.

Граф і єго двір слухали его з великим запятєм, вторуючи єму живими руками полудневців. Ґрафиня споглядала на него деколи з боку, скоро, немов мимохіть і черти єї лиця чим раз більше мякшали, лагіднїли.

Коли вкінци холод ночи пригадав оповідачеви і слухачам спізнену годину, піднесла ся ґрафиня і сказала сердечним голосом:

— Нехай ангел хоронитель вашого роду дїткне нинї вашого чола білими крилами і нехай пішле вам тихий, щасливий сон невинної дитини.

Поглянула на него своїми сумними очима, непевним, немов наляканим поглядом і відійшла поволи до палати.

В червоній вежи, де ґраф визначив єму мешканє, ходив Вільгельм довго по камінним помості комнати, не звертаючи уваги на жонґлера Івана, котрий стояв при дверех, ждучи на приказ пана.

— Чи ваша милість велить покликати служачого — питав музикант. — Стражник вже оповістив годину спочинку, а день був нинї парний і ми зробили далеку дорогу.

Трубадур не відповідав.

Жонґлер хитро усьміхнув ся.

— На завтра велів я приладити для вашої милости теплу купіль — відозвав ся знов Іван по якімсь часї. — Треба обмити ся з пороху і поту.

Трубадур мовчав.

— Пані Венера хитра, вже працює — гадав жонґлер, а наблизивши ся до пана, сказав з глумливим усьміхом на тонких устах:

— Ваша милість були цікаві на моє знанє жіночої краси. Надію ся похвали, а ще лїп-

вив палицю до неї. Гадина кинулась зараз на палицю і обвинула ся довкола неї а той пан поніс єї так поволи аж до дверий, отворив їх, вложив палицю з гадиною між двері і примкнув та таким способом забив гадину.

— **Продав власну жінку за 40.000 корон.** У Відни жив юбілер П. від кількох літ не конче щасливо зі своєю жінкою, котру не любив, та може бути, що і з тої причини гуляв більше, як на то дозваляли єго відносини. Наконець попав в конкурс, і мусів відсидіти шість недїль тяжкої вязниці. Коли єго випустили на волю, не мав чого чепити ся. Аж ось прийшла єму на гадку єго жінка, що походила з богацкого роду, і тепер перенеслась була на село до своєї сестри. Він повідомив єї телеграфічно, що прийде до неї. На послїдній станції на двірци ждала єго неаби яка несподіванка. Там приступив до него якийсь панок, котрий представив ся єму, що єсть сільским господарем, і розповів, що познакомив ся з єго жінкою, та полюбив єї, і хотів би оженити ся з нею, та готов заплатити єму 40.000 корон. відступного, як би він розвів ся з своєю жінкою. Бувший юбілер не хотів нічого й чути о тім, і завізвав жінку, щоби вертала до него; але що він не мав нї серця, нї гроший для неї, то она не хотїла вернути. Юбілер попав тогди в крайну нужду, не мав анї де спати, анї що їсти. По якімсь часї стрітив єго знов той панок, господар з села, та й знов предкладає єму свій проєкт. Юбілер вже не довго надумував ся, і пристав на предложенє. Жінка і так не прийде — подумав він собі — то нехай будуть бодай гроші. Він подав о розвід, і носить ся тепер з гадкою отворити новий склеп за гроші із продажи своєї жінки.

— **Померла** Михайлина Гориниця, практикантка курсу фребліьского у Львові, дня 18 с. м., в 16 році житя.

Оповістка.

— Куплю малу реальність в красній теплій стороні, на Підгірю або в горах, близько ліса і зелізниці в східній Галичині або в північній Буковині. Зголошеня під М. Г. Д. в Микуличині post-restante.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Зальцбург 24 липня. Сойм ухвалив зміну ординациї виборчої до сойму, побільшаючу число послів і заводячу в куриї сільских громад безпосередні вибори.

Суез 24 липня. Ґр. Вальдерзе прибув сюди вчера рано на кораблі „Ґета“, в поворотї до Німеччини.

Новий Йорк 24 липня. Спеки в кількох державах північної Америки дійшли до небувалої сили. Лучає ся богато случаїв смерти від пораженя сонця. Декуди доходять спеки до 50 степенів Цельзия.

Хабаровск 24 липня. Сибірска зелїзниця до Порту-Артура вже викінчена.

Християнія 24 липня. Шведский король Оскар возьме участь в німецких цїсарских маневрах під Ґданьском.

Льондон 24 липня. Morning Post доносить, що президент Кріґер в наслїдок смерти своєї жени так пригноблений, що не може лично займати ся справами своєї держави.

Константинополь 24 липня. Вел. князь Александер Михайлович відїхав звідси на кораблі „Ростислав“.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1.	Книга довжників . . .	аркуш по	10 сот.
2.	Замкненя місячні .	2 аркуші „	5 „
3.	Інвентар довжників .	аркуш „	5 „
4.	„ вкладників .	„ „	5 „
5.	„ уділів	„ „	5 „
6.	Книга головна . . .	„ „	10 „
7.	„ ліквідацийна .	„ „	10 „
8.	„ вкладок щадничих	„ „	10 „
9.	„ уділів членьских	„ „	10 „
10.	Реєстр членів	„ „	10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

ше якої малої нагороди за мій добрий смак. Ба, що маю добрий смак, то...

— Як не вчепиш ся сейчас від мене, безличний драбе, то за хвилю будеш мастити твою глупу губу розтертим зїлем — крикнув трубадур, підносячи кулак. — Іди спати, проклятий говоруне, маю досить на нинї твого товариства.

Жонґлєр відскочив як опарений, бо з досьвіду знав, що єго пан мав скору руку.

Коли трубадур лишив ся сам, станув на лавці в ниши вікна, опер голову на мурі і поглянув крізь зелїзну решітку на сьвіт Божий, що дрімав в срібних мраках місячної ночи.

З долини, з миртових корчів, доносив ся ніжний, солодкий спів соловія, з гори, з синявого неба заглядав до вежи, блїдий місяць....

Трубадур пив лакомо ухом солодкі звуки соловія, тужним оком блїде сьвітло місяця і той дивний жах обнимав знов єго серце, але він був розкішний, солодкий, одурюючий.

А ґрафиня клячала в своїй комнатї перед образом Матери Божої і силувала ся щирою молитвою затерти враженя минувшого дня.

Але щира молитва, ідуча з серця, з душі просто до Бога відбігла нинї від неї. Пряжу сповіди побожної, покірної торгали гадки, бажаня земскі, дуже далекі від християньского аскетизму. До єї зіниці пристав образ трубадура так сильно, що дармо засланялась перед ним обовязком жени і честнотою женщини.

Бачила Вільгельма, як співав, як оповідав, як клячав перед нею, виділа єго очи осяяні блеском одушевленя, єго уста, єго линарскі стать, пригадувала собі кожду подробицю десять, сто разів, повтаряла собі в гадцї єго слова, а та зрадлива, підступна забавка справляла їй біль, але біль розкішний.

Цїла туга молодого жіночого серця, легкованого тим, котрий повинен був єго утїшити, притулити — цїла пристрасть горячої провансальской крови бухнула широкою, ясною полуминю, а та полумінь залила єї побожні наміри і спалили єї волю.

Дармо зачинала „Отче наш“ заєдно на ново. Ледве вишептала перші слова молитви Господної, уривала, переставала і не могла їх повязати з дальшими. Сумовиті очи трубадура глядїли на неї так ніжно, а були такі примманюючі, такі хороші... Золотий голос трубадура дзвонив в єї ушах, а був такий співаючий, дзвінкий, так закрадав ся до душі...

Закривала лице долонями, втискала пальцї в очи, молила ся скорим шепотом, бажаючи заглушити ся, перетяти насильно грішні гадки, але они вертали, ті одурюючі, неспокійні гадки. Бренїли, як лїсні мушки, довкола єї голови, уверчували ся як деревні хробаки в єї мозок, уперті невідгнані, завзяті.

Отже не боронила ся.

Замкнувши очи, усьміхала ся до розкішних бажань і мрій своїх розкішним усьміхом.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольного, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольного лиш від 1/7 до 20/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	2·20	„ Зимноводи від 18/5 до 16/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан; Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/5 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

посп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Скольного, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скольного, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·36	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9.
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинец
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телєфона число 569).